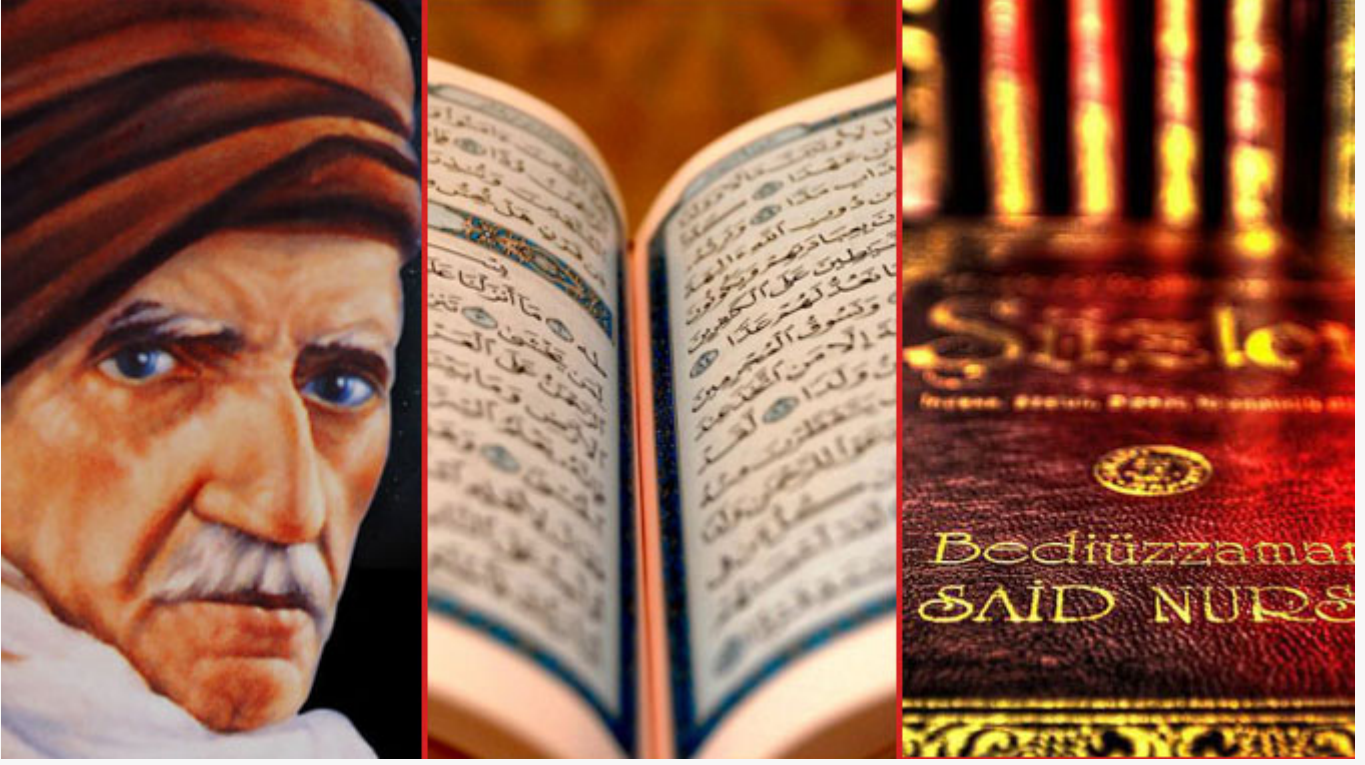

Bediüzzaman'a göre; Musibetler neden gelir?

Çok zâhirî musîbetler var ki, ilâhî birer ihtar, birer ikazdır. Ve bir kısmı keffâretü'z-zünubdur. Ve bir kısmı, gafleti dağıtıp, beşerî olan aczini ve zaafını bildirerek bir nevi huzur vermektir.

İ'lem eyyühe'l-aziz!

Mer'ayı tecavüz eden koyun sürüsünü çevirtmek için çobanın attığı taşlara musâb olan bir koyun, lisan-ı haliyle, "Biz çobanın emri altındayız. O bizden daha ziyade faydamızı düşünür. Madem onun rızası yoktur, dönelim" diye kendisi döner, sürü de döner.

Ey nefis! Sen o koyundan fazla âsi ve dâll değilsin. Kaderden sana atılan bir musîbet taşına mâruz kaldığın zaman, "İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn" söyle ve merci-i hakîkiye dön, imana gel, mükedder olma. O seni senden daha ziyade düşünür.

Mesnevî-i Nuriye, Habbe, s. 102

Birinci Mesele: Asıl musîbet ve muzır musîbet, dine gelen musîbettir. Musîbet-i diniyeden her vakit dergâh-ı ilâhiyeye iltica edip feryad etmek gerektir.

Fakat dinî olmayan musîbetler, hakikat noktasında musîbet değildirler. Bir kısmı ihtar-ı Rahmânîdir. Nasıl ki çoban, gayrın tarlasına tecavüz eden koyunlarına taş atıp, onlar o taştan hissederler ki, zararlı işten kurtarmak için bir ihtardır, memnunâne dönerler. Öyle de, çok zâhirî musîbetler var ki, ilâhî birer ihtar, birer ikazdır. Ve bir kısmı keffâretü'z-zünubdur. Ve bir kısmı, gafleti dağıtıp, beşerî olan aczini ve zaafını bildirerek bir nevi huzur vermektir. Musîbetin hastalık olan nevi, sabıkan geçtiği gibi, o kısım, musîbet değil, belki bir iltifat-ı Rabbânîdir, bir tathirdir.

Rivayette vardır ki, "Ermiş bir ağacı silkmekle nasıl meyveleri düşüyor; sıtmanın titremesinden günahlar öyle dökülüyor." Hazret-i Eyyüb Aleyhisselâm, münâcâtında, istirahat-i nefis için duâ etmemiş. Belki zikr-i lisanî ve tefekkür-ü kalbîye mâni olduğu zaman, ubudiyet için şifa talep eylemiş. Biz, o münâcatla birinci maksadımız, günahlardan gelen mânevî, ruhî yaralarımızın şifasını niyet etmeliyiz. Maddî hastalıklar için, ubudiyete mâni olduğu zaman iltica edebiliriz. Fakat muterizâne, müştekiyâne bir surette değil, belki mütezellilâne ve istimdatkârâne iltica edilmeli. Madem Onun

rububiyetine razıyız; o rububiyeti noktasında verdiği şeye rıza lâzım. Kazâ ve kaderine itirazı işmam eder bir tarzda ah, of edip şekvâ etmek, bir nevi kaderi tenkittir, rahîmiyetini ithamdır. Kaderi tenkit eden, başını örse vurur, kırar. Rahmeti itham eden, rahmetten mahrum kalır. Kırılmış elle intikam almak için o eli istimal etmek nasıl kırılmasını tezyid ediyor; öyle de, musîbete giriftar olan adam, itirazkârâne şekvâ ve merakla onu karşılamak, musibeti ikileştiriyor. Lem'alar, İkinci Lem'a, s. 27

Üçüncü suâl: Bâzı eşhâsın hatâsından gelen bu musîbet, bir derece memlekette umumî şekle girmesinin sebebi nedir?

Elcevap: Umumi musîbet, ekseriyetin hatâsından ileri gelmesi cihetiyle, ekser nâsın o zâlim eşhâsın harekâtına fiilen veya iltizâmen veya iltihâken taraftar olmasıyla, mânen iştirak eder, musîbet-i âmmeye sebebiyet verir.

(.....)

Mâdem, mazlûm zâlim ile beraber musîbete düşmek, hikmet-i ilâhiyece lâzım geliyor; acaba o bîçare mazlûmların rahmet ve adâletten hisseleri nedir?

Bu suâle karşı cevaben denildi ki: O musîbetteki gazab ve hiddet içinde, onlara bir rahmet cilvesi var. Çünkü, o mâsumların fânî malları, onların hakkında sadaka olup, bâkî bir mal hükmüne geçtiği gibi, fânî hayatları dahi bir bâkî hayatı kazandıracak derecede, bir nevi şehâdet hükmünde olarak, nisbeten az ve muvakkat bir meşakkat ve azabdan büyük ve dâimî bir kazancı kazandıran bu zelzele, onlar hakkında, aynı gazab içinde bir rahmettir.

Sözler, On Dördüncü Sözün Zeyli, s. 158

LÛGATÇE:

keffâretü'z-zünub: Günahların keffareti.

tathir: Temizleme.

ender: -de, içinde, dahilinde

tebeddül: Yenilenme, değişme.